

28. Sep. 1974

FAKTA

Dato:

28. Sep. 1974

Sidetæl:

Notes 74 bd 2 s. 91-95

KILDER TIL DANSK KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

frun til at producere, kun
producerede man der var en
meget vægt paa grund til det.
Hvis at man skal pålæg-
ge sig selv nogen form for
frun, eller forbud mod at
producere, nej - hvad man
vender den her til sammenligning
de negative situation i
positiv retning ved at
beholde over for sig selv
at man ikke skal må-
nøge, og der for har man
- så at til, at man sim-
-pelt kan tage det mest
mest roligt. Man har
al den tid, og al den
ro, som de fleste af de
kunstnere der har en større
(og af mig misundt)
Kommunikation ved at
ikke har i virkeligheden
at den tid is har til

roligt overvejet arbejde en ren
kultursud.
Altså i virkeligheden er mit
problem blot en selvstrukt
plage.

Paris 28-9-74
af den sidste tid har is
været meget optaget af at høre
om de gamle datterstr. 1889.
Raoul Hausmann derved og
gennem nogle udsendelser i
T.V. 2-13 også kommer
til at skaffe sig realisme.
Det er vel naturligt at der
kommer lidt punkter hvor
man bliver træt af at
den ren tid, denne subtile
repræsentat af Ad Reinhardt,
R. Rasmann, J. Boshop, Burrell
Wassermann u.s.v. Selvfølgelig er

KILDER TIL DANSK KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

der den findes ved sådanne
billeder som Andy Warhol
siger i et interview at man
kan læse alt i dem hvad
man ønsker, men på den
anden side så fungerer de
forhåbentlig som en
hvil på en hel masse om
dem.

Du er første gang så at
af Ad Reinholdts sorte bille-
der ville jeg ikke særlig
meget om dem, og hvad
han ville med at ~~dem~~
den nye sort, ja så længe
på billedet, imens jeg uden
dog at tænke på det meget
under end der var meget
sort. Såret da jeg har læst
hvad Ad Reinholdt selv
har skrevet, har jeg måske
og hvad der er skrevet om
ham og disse sorte billeder

så ved jeg hvad det er jeg skal
sige i dem. Derfor vil jeg
også meget ud af at se ud-
stillingen af dem sidste år
på Apollon Palace, men havde
jeg ikke haft det forhånds-
tidskort til alle pladserne
dog dem ville jeg måske
havde set mere end første
gang.

Det er egentlig ikke meget
for sig, at Ad Reinholdts
skriftstørrelse og billedmæssige op-
rindring har som man ser en
helhed det er næppe blot den
kants opmærksomhed på billedene
alene gør det, ikke. Måske
af dem der "rene" kunst væres
på en arbejdsmappe om at
den kan opleves "rent" d.e.s
et alene gennem sansningen
af dens materielle struktur.
Det bliver meget hurtigt at

KILDER TIL DANSK KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

postulat, så er der kun et
mere realistisk i Sol Grelles
højtidelige og at selv en blind
vil kunne opleve hans ar-
-bejder da der er supplement
i alle selve realisme der
der det centrale.
Har B. beskrevet mig til-
-strækkeligt længe med disse
kunstneriske hændelser meget
ofte og B. fremgår til at
de skæbne mig med døde.
Hvad er der da der hver-
-gang just nu mig siden
ved disse gamle deklarerer?
Først og fremmest, naturligvis
den fuldstandige uoverensstemmelse
holdning, der jo svarer til
nogen del i mig selv.
Dernæst er det denne i højde
skæbne viden sig selv til
kunstner, ingen bar for alle
soner ejede det se. Kunstnerens

soner de. Så er der også det at
de i alle udelukkende i hovedet
var malere men havde alt
hvad de havde gjort
de, hvilket jo også fulde godt
sammen med mig og den
-permanente. Allerede et stærkt
B. den der skæbne var
nogen i egentlig forståelse og
sammen præciserede sig meget
sparsomt Arthur Cravan,
Jacques Rigaux, Jacques
Vaché, Richard Hübschmann,
Hugo Ball, Paul van Oost, Baader,
Baargeld - o. s. v.
Er det en us der skæbne
ansvar for sig selv, så er det
-skillet ved at de skæbne mig
med disse folk?
Hvis der i alle et der ender
dybt personligt med en
denne i retning, lige som den
-ne permanente kæmpe bar
jo maleri - jo kunstner,

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Som her stiel på det
meste af mig? Hv?
Er der et eller andet i mig
selv, en egenskab, jeg ikke
vil vedkende mig, men som
som er så stærk at den
med alle midler må des-
-skrives?
Er det fordi jeg ikke vil
vedkende at jeg er æstetisk
og jeg i virkeligheden elsker
Kunsten for Kunstens skyld?
Fordi den er æstetisk og
-statu repræsenterer en ego-
-centriske på den op-
-rige verden, således som
-dems som jeg ønsker at
overvinde da jeg ser mig
den her mig.
Det er den ego, den er
dags drømme der som så-
-dan må stå i modsæt-
-ning til virkeligheden og
både med det i forhold
til denne, men det er sand-
-synligt at den minste stærke
stykke kom mig på at jeg så
absolut vil afvise denne
min æstetiske ~~retning~~ ~~den~~
at jeg op i modstand ~~med~~
betragte den som helt jøn-
-nem negativ. Hvordan jeg
end behager den er ego-
-lig helt i sig selv da
den ikke leder sig udslætte,
men er en del af mig.
Det er derfor klart at jeg
gennem på mig selv frem vil
at beskæftige mig med
da da de truster sig for at
- og ud i livet og af-
-viser ikke gør den æstetiske
isolationsme. Det er vel og
- så det er jeg bevidst den
der næsten ikke har prakti-
-calt noget, men hvad de
f. ex. praktiseret hverde så meget
deres større værdi, det er

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

dette at de har prøvet sig i selve livet (som de udførelse ved selv med småt omve og over for) og hvad de havde været, således at direkte resultat, jo en del af dette liv -

Det er søgt sig en jernkæde, en samlet drømmen om opbeholden af den indbyrds dualisme, at hvad jo en skal være, den skal med hvad jo larv-pro- -ducent. Dette at jo for kunsten i livet, den opges i den hvide og man, at man måske tror til, lyde at have brug for kunsten.

Dette ønske opstår jo hos mig fordi jo selv i den jo, med vilje at kunsten for mig har givet selv livet, har i selbet mig jo det. Jo den kulturs-

-ke min indblik for Zen er helt tilfældig. Her søger jeg at have fundet en vis vejledning for hvordan den nu kommer sig til dette at leve som lade sig realisere.

Det er min overbevisning, og her ved det gennem mange år, at forholdet man til det at leve er helt, d. v. s. med alle sanser i tone ved indvi- -else at bruge alt hvad man har i sig - at være til sin helt som så ville man helt med tilvirket meste en her i indblik for kunsten - naturligt is.